

ΧΑΡΑ ΣΑΜΠΑΝΙΔΟΥ

Μια θέση στο φεγγάρι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Aπό το διαμέρισμα όπου έμεναν ο Παύλος με τη Μαρίνα, κοιτώντας την αγαπημένη τους πόλη, τη Φλωρεντία, την πόλη του έρωτά τους, έβλεπαν τον ίδιο πίνακα, αλλά κάθε φορά με διαφορετικές αποχρώσεις. Λες κι όλη η ομορφιά της φύσης με τη μαγεία της είχε στραγγίξει εκεί τα χρώματά της, αποφασίζοντας να εγκατασταθεί μόνιμα για να φτιάξει το ωραιότερο φόντο για χάρη τους.

Τις ημέρες ό,τι πλησίαζε ή άγγιζε τις όχθες του ποταμού καθρεφτιζόταν σε διάφορες αποχρώσεις, καθώς δανειζόταν χρώματα από την παλέτα του ουρανού. Τις νύχτες η πόλη ντυνόταν γιορτινά. Βαφόταν και στολιζόταν με τα πιο λαμπερά της πλουμίδια σαν ξεμουαλίστρα ερωμένη και καμάρωνε τη φαντασμαγορική ομορφιά της στα ήσυχα νερά του Άρνου.

«Να, κάτι τέτοιες νύχτες δεν μου κάνει καρδιά να κοιμηθώ...» της φιθύρισε στο αυτί ο Παύλος και τα χείλη του ακούμπησαν τα δικά της. Είχαν τη γεύση του κρασιού που έπιναν κοιτώντας την ασημόσκονη που είχε σκορπίσει απλόχερα το φεγγάρι κατά μήκος του ποταμού.

«Μη, μη μου βάζεις κι άλλο κρασί... ήπια αρκετό», τον εμπόδισε ναζιάρικα, κλείνοντας με την παλάμη της το ποτήρι. Το λευκό μεταξωτό που φορούσε διέγραφε τις καμπύλες του νεανικού κορμιού της κι η λεπτή ράντα που έπεφτε κάθε τόσο από τον ώμο της δεν τον άφηνε καθόλου αδιάφορο. «Όχι άλλο... ζαλίστηκα...»

«Αυτό θέλω. Να σε μεθύσω...»

Με τα δυο του χέρια την άρπαξε από τη μέση και τρυφερά περιπλανήθηκε, αγγίζοντας κάθε σημείο του σώματός της. Τη φιλούσε στον λαιμό, στους ώμους της, ενώ ελευθέρωσε το μεταξωτό της νυχτικό που γλίστρησε πάνω της και αθόρυβα έπεσε στα πόδια της. Όπου αγγίζανε τα δάκτυλά του, ηλεκτρικό ρεύμα διαπερνούσε τη Μαρίνα, έτσι όπως άφηνε τη σφραγίδα του στο γυμνό της κορμί. Τα φιλιά του καυτά, έκαιγαν τον λαιμό και τα στήθη της και με όλη της τη λαχτάρα ανταποκρινόταν σ' αυτόν τον έρωτα που την τρέλαινε. Στην αγκαλιά του Παύλου, στον μεγάλο της έρωτα.

Κι αυτή η νύχτα ήταν δικιά τους. Αυτή η νύχτα που θα ήταν σταθμός στη ζωή τους. Το φεγγάρι που έμεινε αναμμένο, μέσα από φωτισμένα μονοπάτια, βρήκε τον δρόμο του κι ασήμωσε τα δυο κορμιά. Ένα τόσο δα μικρό φεγγάρι, καρφιτωμένο στο πέτο της ανοιξιάτικης νύχτας, με αμέτρητα διαμαντάκια, άπλωνε τη λάμψη του στα λευκά σεντόνια του έρωτά τους.

Πέρασαν κιόλας τέσσερα χρόνια σπουδών στη Φλωρεντία, κι η Μαρίνα πήρε το πτυχίο της από την Ακαδημία Καλών Τεχνών. Μ' αυτό το χαρτί στο χέρι, θα έκανε επάγγελμα αυτό που της άρεσε και που ήταν επιλογή της. Μα κι η γνωριμία της με τον Παύλο ήταν το διαβατήριο του έρωτα και της αγάπης που ονειρευόταν. Η ζεστασιά κι η σιγουριά που ένιωθε κοντά του ήταν ό,τι θα ζητούσε κάθε κοπέλα. Μαζί έκαναν όνειρα και βιάδιζαν το ίδιο μονοπάτι που θα τους οδηγούσε στη λεωφόρο της ευτυχίας, αφού θα μοιράζονταν το υπόλοιπο της ζωής τους.

Θα έμενε λίγες ημέρες ακόμη μαζί του στη Φλωρεντία κι όταν θα επέστρεφε στην Αθήνα, θα το ανακοίνωνε κι επίσημα πλέον στους γονείς της. Το μόνο που την προβλημάτιζε ήταν ότι θα έπρεπε να τους πείσει για την απόφαση που πήραν από κοινού με τον καλό της να εγκατασταθούν μόνιμα στη Φλωρεντία. Εκεί είχε το αρχιτεκτονικό του γραφείο ο Παύλος, στρωμένη επιχείρηση, κι η Μαρίνα, μέσα από τις επαγγελματικές γνωριμίες του αμέσως θα εύρισκε δουλειά πάνω στο αντικείμενό της, τη διακόσμηση.

Όλα τα είχαν μελετήσει με κάθε λεπτομέρεια. Όλα εκτός από τα απρόβλεπτα. Αυτά κανείς δεν μπορεί να τα προβλέψει... Έρχονται ξαφνικά και γκρεμίζουν όλο το οικοδόμημα, που φτιάχτηκε με αγάπη, λατρεία και νεανικά όνειρα...

Ο πρωινός ήχος του τηλεφώνου ράγισε τη γλυκιά ηρεμία στο διαμέρισμα του Παύλου και της Μαρίνας. Είχαν ξυπνήσει, αλλά ακόμη δεν έλεγαν να σηκωθούν από το κρεβάτι, κάνοντας αστεία και πειράζοντας ο ένας τον άλλον. Το διασκέδαζε ο Παύλος, καθώς η Μαρίνα τα αστεία του δεν τα ξεχώριζε από τα σοβαρά, κι αυτό ήταν ένα από τα παιχνίδια του. Στο τέλος την πήρε στην αγκαλιά του, καλοπιάνοντάς την με φιλία. Εκείνη προσποιήθηκε για λίγο την παρεξηγημένη, περισσότερο για να τον κάνει να επιμείνει και να την τυλίξει με τα χέρια του. Μέχρι να την ελευθερώσει, ο ήχος του τηλεφώνου σταμάτησε, μα σχεδόν αμέσως ακούστηκε πάλι επίμονος. Μ' ένα πηδηματάκι από το κρεβάτι, η Μαρίνα πήγε προς το τηλέφωνο, αφού πρώτα φόρεσε βιαστικά το λευκό μεταξωτό νυχτικό της το οποίο από το προηγούμενο βράδυ βρισκόταν πεταμένο στο πάτωμα.

Αυτό που άκουσε φάνηκε να την ταράζει. Με το ακουστικό στο χέρι, έμεινε ακίνητη, δίχως να αναπνέει, δίχως να κινείται, με τα μάτια σαν μαχαίρια καρφωμένα στο πάτωμα. Η φωνή της ακούστηκε φοβισμένη.

«Ελένη, τί συμβαίνει; Δεν σε καταλαβαίνω... Τί έγινε, Ελένη; Μίλα μου καθαρά! Η μαμά... Ο μπαμπάς; Είναι καλά;» Περίμενε με αγωνία την απάντηση. «Ε, τότε... πες μου επιτέλους τί συμβαίνει! Γιατί κλαις; Πώς “τίποτε”; Μου λες να έρθω επειγόντως και μου λες “τίποτε”; Θα με σκάσεις!» ύψωσε τον τόνο της φωνής της η Μαρίνα, ενώ συγχρόνως πίεζε την εξαδέλφη της να της πει τον λόγο που την καλούσε να πάει στην Αθήνα και μάλιστα την ίδια ημέρα. «Ο μπαμπάς... Πού είναι ο μπαμπάς μου, θέλω να του μιλήσω! Τώρα, τώρα!

Μ' ακούς Ελένη;» Ο μπαμπάς της, κάτι θα έπαθε ο μπαμπάς!

Η Ελένη κλαίγοντας της ορκίστηκε ότι ο πατέρας κι η μητέρα της δεν έπαθαν κάποιο κακό, αλλά, να... ο Χρήστος, ο αδελφός της, έπεσε με τη μηχανή και τραυματίστηκε.

«Ο Χρήστος; Χτύπησε πολύ; Σταμάτα να κλαις και μίλα μου καθαρά για να καταλάβω, βρε Ελένη! Χτύπησε πολύ ο Χρήστος μας;» Τώρα άρχισε να τρέμει η Μαρίνα κι η φωνή της έβγαινε με δυσκολία λες και της τελείωνε το οξυγόνο. «Εντάξει... με την πρώτη πτήση που θα βρω έρχομαι!»

Ακούμπησε ξεψυχησμένα το ακουστικό στη θέση του. Λύγισαν τα γόνατά της και σωριάστηκε στο πάτωμα, κλαίγοντας με αναφιλητά. Η μορφή του τραυματισμένου αδελφού της, στο φορείο, στο νοσοκομείο με αίματα παντού, περνούσε από μπροστά της σαν φρικτή εικόνα και φανταζόταν τους δικούς της απελπισμένους στους διαδρόμους, πιέζοντας τους γιατρούς για να μάθουν κάποιο νέο. Οι γονείς της, πόση λαχτάρα θα πήραν όταν τους ειδοποίησαν και τί θα αντίκρισαν τα μάτια τους!

«Έλα, κορίτσι μου, μην κάνεις έτσι... Δεν θα είναι κάτι σοβαρό». Την πλησίασε ο Παύλος και βοηθώντας την να σηκωθεί την πήγε στον καναπέ, όπου κάθισε κι εκείνος δίπλα της. Της χάιδευε τα μαλλιά και της σκούπιζε τα δάκρυα από το πρόσωπο. «Πες μου, Μαρίνα μου, τί ακριβώς σου είπε η εξαδέλφη σου, για να καταλάβω και να δούμε τί θα κάνουμε στη συνέχεια».

«Λαχανιασμένη μου μιλούσε η Ελένη, λες κι είχε κάνει αγώνα δρόμου... Μετά την πήραν τα κλάματα. Εκεί ανησύχησα και όταν τη ρώτησα μου είπε ότι είναι

καλά οι γονείς μου, μόνο ο Χρήστος μας χτύπησε λίγο με τη μηχανή κι ότι πρέπει να πάω το συντομότερο γιατί με ζητάνε οι γονείς μου... Δεν μιλούσε ξεκάθαρα κι αυτή η ευλογημένη! Έτσι κάνει πάντα αυτή, όταν ταράζεται λέει ασυναρτησίες, μπερδεύει τα λόγια της και πανικοβάλλεται! Όμως εγώ ανησυχώ για τον Χρήστο!» Με τα χέρια της έπιανε το κεφάλι και παραδομένη κοιτούσε τον Παύλο. Σαν να τον εκλιπαρούσε με κάποιον μαγικό τρόπο να τα ανατρέψει όλα.

«Ηρέμησε, καρδούλα μου...»

«Αχ, αυτές οι μηχανές, πάντα του το έλεγε η μαμά! “Βρε αγόρι μου, φοβάμαι. Είσαι εκτεθειμένος. Παράτα την και πάρε ένα αυτοκινητάκι να έχεις εσύ τη σιγουριά κι εμείς το κεφάλι μας ήσυχο”... Τίποτε αυτός. Γελούσε και της έλεγε ότι άμα φτάσει κι αυτός στην ηλικία τους, τότε θα πάρει αυτοκίνητο. Τη λάτρευε τη μηχανή του κι ήταν καινούργια, σαν μωρό την πρόσεχε...»

Έπεσε πάνω στον ώμο του και με τα δυο της χέρια κουλουριάστηκε πάνω του. Από τη μια στιγμή στην άλλη, ξεθώριασαν οι χαρούμενες στιγμές τους. Η ηλιόλουστη ανοιξιάτικη ημέρα παραχώρησε τη θέση της σ' ένα μουντό κι ομιχλώδες τοπίο.

Λίγη ώρα πριν, έπαιζαν και έκαναν αστεία στο κρεβάτι, γελούσαν μέχρι δακρύων, κουλουριάζονταν στα σεντόνια που ήταν πασπαλισμένα με τη νυχτερινή φεγγαρόσκονη και ξαφνικά, όλο το σκηνικό άλλαξε. Σαν να πάγωσε. Η χαρά έδωσε τη σκυτάλη στη λύπη, το γέλιο στο κλάμα και το τρυφερό χάδι σε ξαφνικό χαστούκι.

Η Μαρίνα δεν θυμάται πώς μάζεψε τα απαραίτητα προσωπικά της αντικείμενα, πότε πήραν τηλέφωνο για να κλείσουν θέση στην επόμενη πτήση και πότε έφυγε από το σπίτι τους για το αεροδρόμιο. Όλα έγιναν μηχανικά, δίχως να ορίζει το σώμα και το μυαλό της. Θυμάται ότι της πρότεινε ο Παύλος να πάει μαζί της κι εκείνη του αρνήθηκε. Δεν ήθελε να τον αναστατώσει. Άλλωστε δεν θα έμενε για πολλές ημέρες. Ο αδελφός της ήταν γερό παλληκάρι, δεν θα πρέπει να ήταν κάτι πολύ σοβαρό και γρήγορα θα γινόταν καλά, υπέθετε. Τότε, όμως, γιατί της ζήτησαν να πάει το συντομότερο και μάλιστα την ίδια ημέρα αν γινόταν; Όχι... όχι δεν ήταν για κακό, απλώς ήθελαν να την ενημερώσουν, για να είναι κοντά του. Ίσως κι εκείνος να τη ζήτησε, να την ήθελε στο πλευρό του. Ήταν αγαπημένα αδέλφια κι από τότε που έφυγε η Μαρίνα στο εξωτερικό, του έλειπε πολύ και της το έλεγε συχνά στα τηλεφωνήματά τους. Όπως της έλεγε και τα νέα του για τη σχέση που είχε, την Τένια, έτσι έλεγαν την κοπέλα του, και πόσο ερωτευμένος ήταν μαζί της.

Κι αυτή η ευλογημένη η εξαδέλφη της, τώρα που το σκεπτόταν, πολύ βιαστική ήταν! Δεν της είπε ούτε τί ακριβώς του είχε συμβεί ούτε σε ποιο νοσοκομείο ήταν... Πόσο σοβαρή να ήταν άραγε η κατάστασή του; Προσπαθούσε να μην αναστατωθεί άδικα, όπως της συμβούλευε ο Παύλος βλέποντας την να βασανίζεται με τόσες αρνητικές σκέψεις, δίχως να είναι σίγουρη. Δεν θα ήταν κάτι σοβαρό, ο Χρήστος είναι σκληρό καρύδι. Θα ήταν κάτι περαστικό... Κι αν... κι αν ήταν όμως κάτι σοβαρό, κι αν ο Χρήστος της έπαθε κάποιο σοβαρό ατύχημα που θα τον αφήσει ανάπηρο; Όχι, δεν μπορεί... το απέκλειε...

Μέχρι να φτάσουν στο αεροδρόμιο, δεν μιλούσε, δεν έβλεπε γύρω της. Μόνο η φωνή του Παύλου ακουγόταν που της έδινε κουράγιο. Έτσι όπως ήταν η Μαρίνα, με χαμηλωμένο το κεφάλι, δεν έβλεπε τον αγαπημένο της που κάθε τόσο έστρεφε το βλέμμα προς το μέρος της.

Στην τεράστια αίθουσα του αεροδρομίου, υπήρχε συνωστισμός και ουρές από επιβάτες με τις αποσκευές τους. Από τα μεγάφωνα μια γυναικεία φωνή, συνεχώς ανακοίνωνε τα δρομολόγια.

«Αγάπη μου, να προσέχεις». Την κρατούσε μέσα στα χέρια του και φιλούσε τα βουρκωμένα της μάτια. «Τηλεφώνησέ μου με την πρώτη ευκαιρία να μου πεις πώς είναι ο αδελφός σου. Έλα, μωράκι μου, μην κάνεις έτσι. Δεν θα είναι κάτι σοβαρό, θα δεις».

«Θα επιστρέψω το συντομότερο... Ούτε λεπτό δεν αντέχω μακριά σου...» Ήταν αδύνατο να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Τον κοιτούσε, λες και δεν θα τον ξανάβλεπε.

«Κι εγώ, κορίτσι μου... Θα σε περιμένω...» Την κρατούσε ακόμη και δεν έλεγε να την αφήσει. Μα κι εκείνη δεν μπορούσε να απομακρυνθεί από κοντά του και τον κρατούσε σφιχτά.

«Παύλε... Παύλε μου... Εδώ αφήνω τη ζωή μου... εδώ και την καρδιά μου. Κράτησέ τα σφιχτά μες στα δυο σου χέρια». Πιάστηκε γερά πάνω του και δεν είχε το κουράγιο να τον αποχωριστεί. Τα δάκρυά της έτρεχαν καθώς τον κοιτούσε σε μια προσπάθεια να αποτυπώσει τη μορφή του και να την κάνει δική της.

«Μαρίνα, θα μου λείψεις πολύ... Ζωή μου, καρδιά μου...» Άρχισε να λυγίζει κι εκείνος όσο κι αν

προσπαθούσε να μην κλάψει μπροστά της για να της δίνει κουράγιο. Μα του ήταν τόσο, μα τόσο δύσκολο, κι αυτό μαρτυρούσαν τα κοκκινισμένα του μάτια. Ποτέ δεν τον είχε δει έτσι ξανά η Μαρίνα. Ήταν πάντα γλυκός και γελαστός. Ήταν για εκείνη. Μα κι ο Παύλος ποτέ δεν την είχε δει έτσι, ήταν πάντα χαρούμενη κι ευτυχισμένη, χάρις σ' εκείνον. Ένα ευτυχισμένο, ερωτευμένο, ζηλευτό ζευγάρι. Το υπόδειγμα της παρέας. Ο Παύλος κι η Μαρίνα. «Ο Αλμπάνο κι η Ρομίνα», όπως έλεγαν οι φίλοι τους.

«Δεν μπορώ να φύγω, δεν θέλω... Ραγίζει η καρδιά μου, η ζωή μου κόβεται στα δυο, σαν να έρχεται το τέλος μας... Παύλε... μη μ' αφήνεις... δεν αντέχω χωρίς εσένα...», τον εκλιπαρούσε.

«Τί θέλεις να κάνω, καρδιά μου; Πες το μου και θα το κάνω. Ό,τι μου ζητήσεις εσύ, μονάχα εσύ, κορίτσι μου».

Κι εκείνος ένιωθε όπως ακριβώς η Μαρίνα, όμως δεν αφηνόταν να αντιδράσει. Ήταν σφιγμένος. Το τί θα έκανε όταν έφευγε εκείνη, δεν το ήξερε... Η απουσία της θα του ήταν αισθητή καθώς όλα, μα όλα, θύμιζαν εκείνη. Όμως θα την περίμενε. Ναι, θα την περίμενε, γιατί η Μαρίνα σίγουρα θα επέστρεφε. Δεν θα άντεχε μακριά του.

Η αναγγελία της πτήσης και το κάλεσμα των επιβατών έκανε τη Μαρίνα να συνειδητοποιήσει ότι έπρεπε να φύγει κι αφού φιλήθηκαν σφιχταγκαλιασμένοι, έφυγε από κοντά του σχεδόν αποφασιστικά. Η ίδια έσπρωξε

τον εαυτό της. Δεν γύρισε καθόλου να κοιτάξει. Τα πόδια της κινούνταν μηχανικά, σαν να τα όριζε άλλος κι όχι εκείνη. Δεν ήταν δικά της.

«Δεν αντέχω χωρίς εσένα... δεν αντέχω χωρίς εσένα», μονολογούσε μέσα της.

Ο Παύλος την έβλεπε να βηματίζει, να μικραίνει η φιγούρα της και να χάνεται στο πλήθος. Τα λόγια της ηχούσαν στ' αυτιά του... «Παύλε... Παύλε μου... Εδώ αφήνω τη ζωή μου, εδώ και την καρδιά μου. Κράτησε τα σφιχτά μες στα δυο σου χέρια...»

